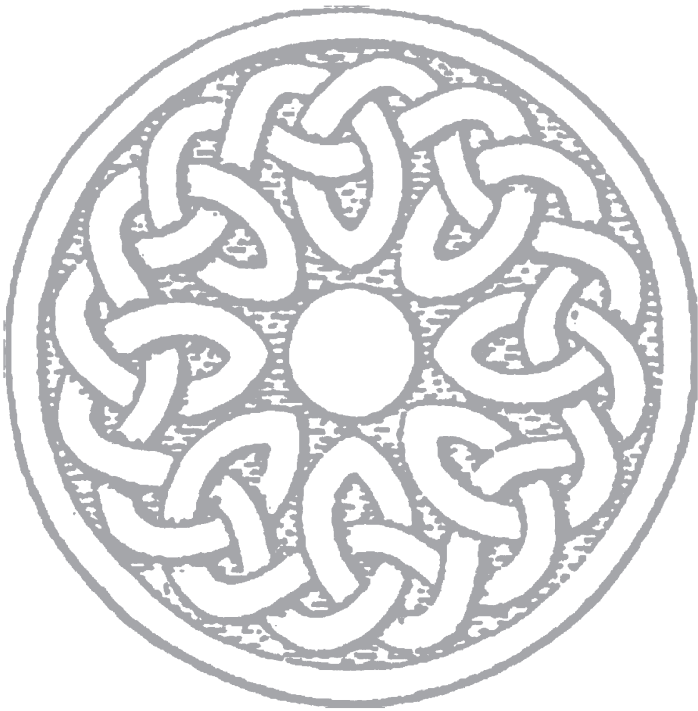

VERLOSSING DOOR BLOED

ZUSTER FIDELMA

Reeds verschenen in deze reeks:

1. Absolutie voor moord
2. Lijkwade voor een aartsbisschop
3. Moord in de abdij
4. De listige slang
5. Het web van Araglin
6. De vallei van het kwaad
7. De verdwenen monnik
8. Dood van een pelgrim
9. Vrouwe van het duister
10. Het klooster van de dode zielen
11. De gekwelde abt
12. De nacht van de das
13. De leprozenbel
14. Moord uit de golven
15. Een gebed voor de verdoemden
16. Dansen met demonen
17. Het valse concilie
18. De duif des doods
19. De bloedkelk
20. De zevende bazuin
21. Verlossing door bloed

Fidelma als stripverhaal:

1. Absolutie door moord (SC) ISBN 9789034305534
1. Absolutie door moord (HC) ISBN 9789034305541
2. Een lijkwade voor een aartsbisschop (SC) ISBN 9789034306807
2. Een lijkwade voor een aartsbisschop (HC) ISBN 9789034306814

Meer informatie over de uitgaven van
Uitgeverij De Leeskamer kunt u vinden
op onze internetsite:

www.Leeskamer.nl

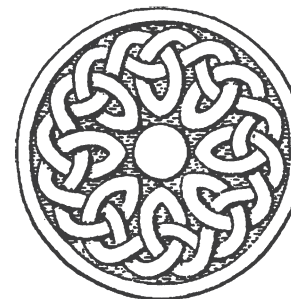
of schrijf naar Uitgeverij De Leeskamer,
Boldijk 4, 7021 JA Zelhem (Nederland)

Wilt u op de hoogte worden gehouden van nieuwe uitgaven?
Een mailtje naar Info@Leeskamer is voldoende om u aan te
melden voor onze nieuwsbrief, die een paar keer per jaar verschijnt.

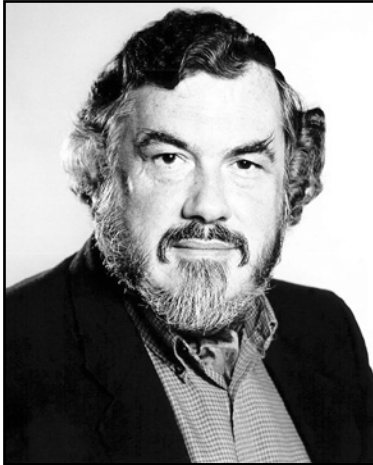
PETER TREMAYNE
ZUSTER FIDELMA 21

VERLOSSING DOOR BLOED

EEN KELTISCH MISDAADMysterIE

De Leeskamer

Peter Tremayne is het pseudoniem van de Ierse wetenschapper en schrijver Peter Berresford Ellis. Hoewel hij op 10 maart 1943 in Coventry (Engeland) geboren is, heeft hij door zijn uit Cork afkomstige Ierse vader sterke banden met Ierland. Zijn moeder is van een oude Saksische familie, zijn grootmoeder is afkomstig uit een Bretons geslacht. Na zijn studie besloot hij net als zijn vader de journalistiek in te gaan. Hij werkte voor diverse Engelse bladen en begon daarnaast boeken te schrijven. Zijn eerste boek verscheen in 1968 (*Wales - A Nation Again*) en ging over de strijd om politieke zeggenschap van Wales met de regering in Londen. In 1975 werd hij full-time schrijver. Hij werd bekend door zijn populair wetenschappelijke boeken over de Keltische geschiedenis, die hem een groot aantal bekroningen opleverden, inclusief een eredoctoraat aan de universiteit van Londen.

Vanaf 1977 begon hij onder de naam Peter Tremayne ook fictie te schrijven, voornamelijk horror en heroic fantasy. Tussen 1983 en 1993 schreef hij ook acht avonturenthrillers onder de naam Peter MacAlan. *Zuster Fidelma* kwam tot leven in 1993, toen Peter een paar korte verhalen over haar schreef om te laten zien hoe de wetten van de brehons in die tijd in Ierland werkten en hoe een vrouw in die maatschappij als juriste zou kunnen functioneren. De Engelse uitgeverij *Headline* vroeg hem vervolgens om langere verhalen over Fidelma en deze bleken zo succesvol dat ze keer op keer herdrukt moesten worden, regelmatig zelfs al op de dag van verschijning. De boeken over zuster Fidelma verschijnen inmiddels in zeventien talen en de eerste twee verhalen zijn ook als stripverhaal verschenen.

Voor meer informatie kunt u terecht op de site van Uitgeverij De Leeskamer en op de zeer uitgebreide Engelstalige site van de *Sister Fidelma-society*, waar nog veel meer over de auteur en over Fidelma te vinden is. Ook kunt u zich daar abonneren op het drie maal per jaar verschijnende *Sister Fidelma*-tijdschrift *The Brehon* en een aantal met zuster Fidelma verbonden artikelen bestellen.

Het internetadres van de Fidelma-society is:

www.sisterfidelma.com

(postadres: 1818 North Taylor St #312, Little Rock, AR 72207 USA)

Verlossing door bloed is een uitgave van
Uitgeverij De Leeskamer, 7021 JA Zelhem, Nederland

© 2013 by Peter Tremayne

© 2022 Nederlandse editie Uitgeverij De Leeskamer
Oorspronkelijke titel: Atonement of blood

Vertaling: Erna Teunissen

Met dank aan Willem van Bentum, Cobi Breekveldt en Marco Books

Omslagontwerp: Leo Wildschut

ISBN 9789086060481

NUR 332

Voor Tanya en Marianne,
ter herinnering aan de goede adviezen van Cyrille (1899 – 1970)
en Odeyne (1907 – 1966)

*Denk aan onze jeugdjaren
En herinner met warmte
Citroenthee in de tuin
Die lange zomers van toen*

Anoniem

*Quia anima carnis in sanguine est et ego dedi illum vobis ut super altare
in eo expietis pro animabus vestris et sanguis pro animae piaculo sit.*

Want het bloed is de levenskracht van een levend wezen. Ik heb het jullie
gegeven om er op het altaar de verzoeningsrite mee te voltrekken, want bloed
kan, als levenskracht, verzoening bewerken.

Leviticus 17:11

Latijnse Bijbelvertaling naar Hiëronymus (ca. 345-419)

Opmerking van de auteur:

De belevissen in dit verhaal zijn een vervolg op de gebeurtenissen in “De zevende bazuin”. Ze vinden plaats in de maand die *Cet Gaimrid* genoemd wordt, het begin van de winter, tijdens de feestdag ter ere van Sint Colmán mac Lénine van Cluain Uamha (Cloyne, District Cork). Volgens de huidige kalender is dat op 24 november.

BELANGRIJKSTE PERSONAGES IN DIT VERHAAL

Zuster Fidelma van Cashel, een *dálaigh* (soort onderzoeksrechter) in het Ierse rechtssysteem van de zevende eeuw na Christus

Broeder Eadulf, een Saksische monnik afkomstig uit Seaxmund's Ham in het zuiden van Engeland, levensgezel van Fidelma

In Cashel

Colgú, koning van Muman en broer van Fidelma

Finguine, troonopvolger van Colgú

Beccan, beheerder of huismeester van het paleis

Áedo, opperbrehon van Muman

Aillín, plaatsvervangend opperbrehon

Caol, commandant van de Nasc Niadh, lijfwacht van de koning

Gormán, een krijger van de Nasc Niadh

Enda, een krijger van de Nasc Niadh

Dar Luga, *airnbertach* of hoofd huishoudelijke dienst van het paleis

Broeder Conchobhar, de apothecaris

Muirgen, Fidelma's kindermisje

Nessán, haar echtgenoot

Aibell, een ontsnapte lijfeigene

Ordan van Rathordan, een koopman

Spelán, een schaapsherder

Rumann, waard

In Ara's Bron

Aona, de herbergier

Adag, zijn kleinzoon

In de abdij van Mungairit

Abt Nannid

Broeder Cuineáin, de beheerder

Broeder Cú-Mara van Árd Fearta

Broeder Lugna, de stalmeester van de abdij

Broeder Ledbán, een bejaarde stalknecht

Maolán, een kopiist

Bij de rivier An Mháigh

Temnén, een boer en voormalig krijger

Bij de Eikenvoorde

Conrí, krijgsheer van de Uí Fidgente

Socht, een krijger

Adamrae (Gláed)

Broeder Cronan

Sitae, de waard

In Dún Eochair Mháigh

Cúana, huismeester van het fort

Ciarnat, een bediende

In de molen van Marban

Marban, een molenaar

In de buurt van Rath Menma

Cadan, een boer

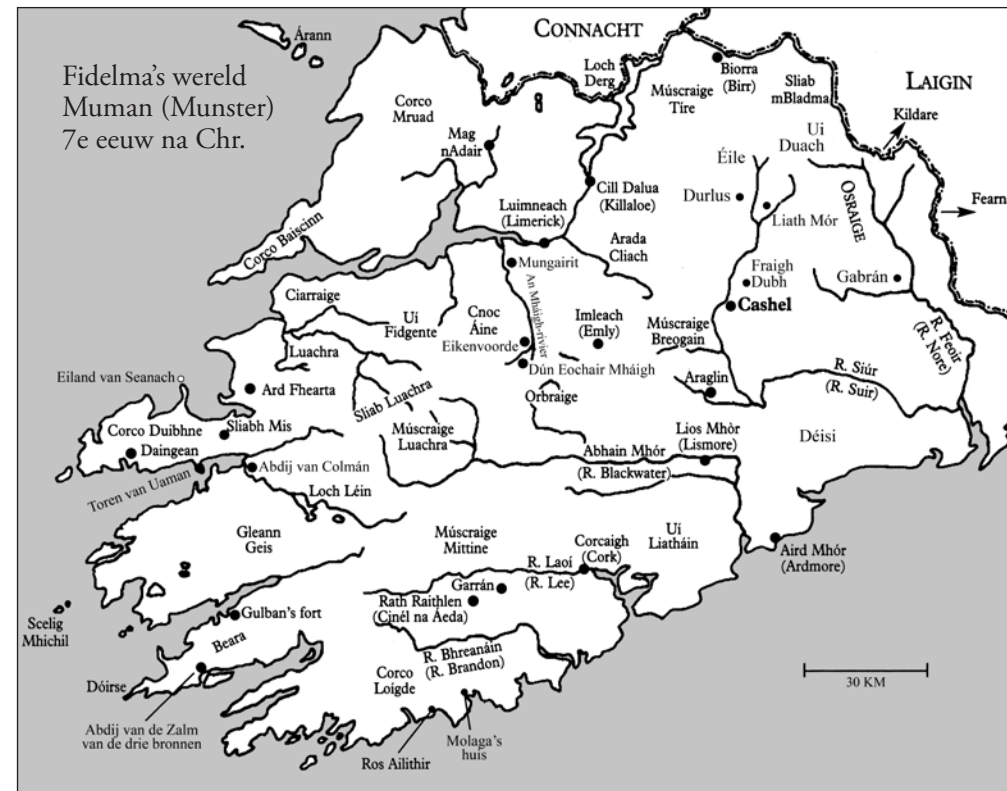
Flannait, zijn vrouw

Suanach, een oude vrouw

Bij de Ealla-rivier

Fidaig van Sliabh Luachra, stamhoofd van de Luachair Deaghaidh

Artgal, zijn zoon

HOOFDSTUK EEN

Eadulf zat humeurig uit het raam te staren naar de donker wordende lucht boven het fort van Cashel, de vesting van Colgú, koning van Muman. Het koninkrijk Muman was het grootste van de Vijf Koninkrijken van Éireann en lag het meest zuidwestelijk. De lucht was kil en grijze regenwolken raasden de hele dag over, laaghangend en donker, voortgestuwd door een sterke, stormachtige wind.

‘Het zal niet lang duren voor het gaat sneeuwen,’ merkte hij op en draaide zich om naar zijn levensgezellin, die voor een spiegel zat en de laatste hand legde aan het plaatsen van een zilveren diadeem als kroon op haar roodgouden haar.

‘Regen is waarschijnlijker,’ antwoordde Fidelma, die geconcentreerd naar haar spiegelbeeld bleef kijken. ‘Het is nog niet koud genoeg voor sneeuw.’

‘Ik vind het anders al behoorlijk koud,’ mompelde Eadulf en huiverde terwijl hij van het raam wegliep en naar de haard ging, waar een knapperend houtvuur brandde. ‘Hoe dan ook, wat er ook komt, het zal snel weer verdwijnen. De wolken trekken vlug voorbij met die harde westenwind.’

‘Het is de maand van *Cet Gaimrid*, het begin van de winter,’ zei Fidelma en stond op. ‘Wat kun je anders verwachten dan koud weer?’ Ze draaide zich weer om en bekeek zichzelf kritisch in de spiegel. ‘Nou, zeg eens eerlijk, hoe zie ik eruit?’ Ze draaide met haar hoofd van links naar rechts zodat hij het resultaat kon keuren.

Eadulf glimlachte teder. ‘Nog mooier dan toen ik je voor het eerst zag.’

Fidelma trok met gespeelde afkeuring een gek gezicht naar hem, maar ze was niet ontevreden met zijn antwoord. Nu ze het religieuze leven achter zich had gelaten en de bruine, grof geweven habijten had afgedankt, kon ze zich tegenwoordig hullen in kledij die liet zien dat ze een prinses van de Eóghanacht was. Eadulf wist dat ze dergelijke prachtige

kleding alleen droeg wanneer er een belangrijke gebeurtenis te vieren was. En dat was vanavond het geval.

Er werd zacht op de deur geklopt en op Fidelma's reactie ging hij open. Een volumineuze vrouw van middelbare leeftijd met slordig, grijzend haar kwam binnen. Aan haar verweerde huid was te zien dat ze meer in de buitenlucht verbleef dan in de beslotenheid van het paleis. Ze droeg comfortabele, eenvoudige kleding. Een jong kind van een jaar of drie hield haar hand vast. Hij had een flinke bos helderrood haar en zijn gezicht leek op dat van Fidelma.

'Ik had zo gedacht dat u vast de kleine nog goedenacht wilde wensen, voor u naar het banket gaat, vrouwe,' verkondigde Muirgen, het kindermisje.

Fidelma ging onmiddellijk op haar hurken zitten en spreidde haar armen.

De jongen rende naar zijn moeder en omhelsde haar. Maar daarna maakte hij zich met een bezorgde frons weer los. '*Muimme* zegt dat je naar een feest gaat. Blijf je dan lang weg? Wanneer kom je terug?'

Fidelma lachte ontspannen en omhelsde haar zoon nog eens. 'We gaan alleen maar naar de grote zaal hier beneden, Alchú. Je weet wel waar dat is. We komen na het eten meteen weer terug.'

Eadulf probeerde zijn emoties te verbergen. Het leek wel of ze gedurende de eerste drie jaren van Alchú's leven nauwelijks tijd met de jongen hadden doorgebracht. Ze waren altijd onderweg geweest voor een of andere opdracht, of dat nu voor Fidelma's broer, de koning, was geweest of voor de kerk. Eadulf zag wat de gevolgen daarvan waren voor hun kind en hij vond dat het tijd werd om te kiezen voor een stabielere leven. Hun zoon werd altijd meteen gespannen bij het geringste teken dat ze weg zouden gaan. Eadulf had altijd het beeld in zijn hoofd van Alchú, staand op de kasseien van de binnenplaats, hand in hand met zijn kindermisje, proberend zijn tranen binnen te houden terwijl hij toekeek hoe ze uit Cashel vertrokken.

'We gaan nergens naartoe, Alchú,' zei hij resoluut, nam de kleine jongen in zijn armen en gooide hem een klein stukje omhoog.

Het jochie griffelde toen hij weer naar beneden kwam en zich vastgreep aan de schouder van zijn vader; zijn blauwgroene ogen schitterden.

'Neem je me morgen mee uit rijden, *athair*?' vroeg hij.

'Ik zal je meenemen, hondje van me,' zei Fidelma, waarbij ze hem bij de letterlijke betekenis van zijn naam noemde.

'We gaan met z'n allen,' beloofde Eadulf en zette hem op de grond. Fidelma trok een wenkbrauw op en glimlachte even, want ze wist dat Eadulf geen geboren ruiter was en de voorkeur gaf aan lopen. 'Wees een brave jongen en ga snel naar bed. We kijken nog even bij je naar binnen

als we terugkomen van het feest, maar verwachten wel van je dat je dan slaapt.'

'Goeienacht, *mathair*, goeienacht, *athair*,' zei de jongen ernstig. Toen draaide hij zich om en huppelde naar zijn kindermisje. 'Ik ga morgen paardrijden, *muimme*!' schreeuwde hij.

De oudere vrouw stak een hand naar hem uit en pakte de zijne. Ze knikte bij wijze van groet naar Fidelma en Eadulf en liep met de jongen de kamer uit.

Een paar tellen staaarde Eadulf naar de gesloten deur. Er was iets waar hij maar niet aan kon wennen in de taal die hij tegenwoordig bijna altijd sprak. Fidelma en hij werden aangesproken met het formele *athair* en *mathair*, vader en moeder, terwijl de meer huiselijke termen *muimme* en *aite*, mama en papa, waren bestemd voor de pleegouders. Het was hem al vaak uitgelegd, maar hij kon het niet echt begrijpen.

De stammengemeenschap van de Vijf Koninkrijken was gebaseerd op het pleegoudersysteem. Op de leeftijd van zeven jaar werden jongens en meisjes voor hun opleiding ondergebracht in wat pleegouderschap genoemd werd. Het werd gebruikt in alle lagen van de bevolking, maar vooral bij de adel. Edelen werden pleegouder van kinderen van andere edelen; een koning werd pleegouder van de kinderen van een andere koning of van een edelman. Er waren twee vormen van pleegouderschap; die uit genegenheid en die tegen betaling. Edelen deden het in de regel uit genegenheid. Op die manier werden nauwe banden ontwikkeld tussen families die aan het bewind waren. De relatie werd gezien als een heilige band, vergelijkbaar met een bloedband. In een maatschappij die was ingericht volgens de lijn van verwantschappen was dit een zekere methode om ruzies en oorlogen te voorkomen.

Eadulf vond het op zich wel een prijzenswaardig systeem. Maar juist de enge band in het pleegoudersysteem leek een verandering in de taal te hebben veroorzaakt, waardoor de biologische ouders erg formeel werden aangesproken, terwijl de familiale benaming werd gebruikt voor de pleegouders.

'Waar zit je aan te denken, Eadulf?' Fidelma's stem onderbrak zijn gedachten.

Eadulf draaide zich naar haar om met een snelle glimlach. 'Ik vroeg me af wat de reden is voor het speciale banket dat je broer vanavond heeft georganiseerd?'

'Het wordt gegeven ter ere van een belangrijke dichter en geestelijke van ons volk, die zeventig jaar geleden is gestorven,' antwoordde ze. 'Hij heette Colmán mac Léine.'

'En zijn z'n gedichten zo'n banket waard?'

'Sommigen lijken dat in ieder geval te denken,' zei ze. 'Hij werd uitge-

roepen tot koninklijk dichter van Muman. Maar de abten en bisschoppen van Muman vinden dat vooral zijn werk voor het geloof geëerd moet worden. Hij trad uit dienst bij de koning van Cashel en besloot door het koninkrijk te gaan reizen om het nieuwe geloof te verkondigen. Uiteindelijk heeft hij zijn eigen abdij gesticht in Cluain Uamha.’

‘De weide van de grot?’ vertaalde Eadulf. ‘Is dat niet die abdij ten zuidwesten van hier?’

‘Aan je kennis mankeert niets.’

‘Dan neem ik aan dat abt Séгдаe van Imleach ook bij dit banket aanwezig zal zijn?’

‘Nee, de feestdag van Colmán houdt hem in Imleach. Een van Colmán’s wapenfeiten was het vinden van de verloren gewaande schrijn van de heilige Ailbe van Imleach, die het geloof naar ons land heeft gebracht. Degenen die in vroeger tijden Ailbe hadden begraven, hebben de plek van zijn schrijn geheimgehouden, omdat ze bang waren dat hij vernield zou worden. Op een gegeven moment leefde niemand meer die van het geheim wist. Colmán was degene die het raadsel wist op te lossen, en daarom werd hij heilig verklaard in Imleach en dat wordt daar dus elk jaar herdacht.’

Eadulf vroeg zich hardop af: ‘Wordt met het feestmaal vanavond de geestelijke of de dichter herdacht?’

‘Met dit feestmaal vieren we zijn bestaan,’ antwoordde Fidelma.

De kamer werd plotseling verlicht door een felle lichtflits, nog geen seconde later gevolgd door een onweersklap. De echo rommelde nog door in de verte en stierf toen weg. Even was het stil en toen klonk een geluid of kiezelsteentjes op een stenen ondergrond werden gestrooid. Ze zagen een laag hagelstenen op de vensterbank terecht komen. Eadulf tuurde door de hagel naar buiten, naar de vage contouren van de stad beneden. Een paar tellen later maakte de hagel plaats voor hevige regen.

‘Je hebt gelijk, Fidelma, het is regen geworden. Maar laten we hopen dat ik ook gelijk krijg en dat dit niet meer is dan een stortbui die zo voorbij is.’

Even later ging het paar op weg naar de grote zaal, waar de jonge krijger Gormán, lid van koning Colgú’s elite-lijfwacht, de Nasc Niadh, bij de dubbele deur op wacht stond. Hij glimlachte breed toen ze aan kwamen lopen. Hij had veel avonturen met hen beleefd.

‘Ben je niet bij het banket vanavond?’ begroette Eadulf hem.

De jongeman schudde zijn hoofd. ‘Ik heb voor vanavond het korte strootje getrokken en sta hier op wacht. Het maakt niet uit.’ Hij opende de deuren van de grote zaal om hen binnen te laten.

De grote zaal was een lange, smalle ruimte. Langs beide muren stonden in de lengte tafels opgesteld, die doorliepen tot een tafel die over-

dwars op een podium was neergezet, aan het andere eind van de ruimte. Dat was de plek voor de koning en zijn gevolg. Aan de muren achter de banken bevonden zich haken, waaraan schilden of vaandels, afhankelijk van de rang van de gasten, werden opgehangen. Aan de tafels zaten enkele van de landheren van de verschillende streken van het koninkrijk, met achter zich een van hun schildknappen. Ze werden vergezeld door hun echtgenoten. Ze zaten niet tegenover elkaar, want maar één kant van de tafel werd gebruikt, die aan de kant van de muur. Fidelma hoefde de schilden of de vaandels niet te bekijken om hen te herkennen. Ze wist ook dat iedere gast naar zijn plek was begeleid door de huismeester van het paleis, op basis van een bepaalde vastgestelde volgorde. Daardoor werd iedere onenigheid vermeden.

Op het podium had Fidelma’s neef Finguine, de jonge troonopvolger van het koninkrijk, zijn plek al ingenomen, rechts van de lege stoel die voor de koning bestemd was. Naast Finguine zaten de opperbrehon, Áedo, en zijn plaatsvervanger, Aillín. De commandant van de lijfwacht van de koning, Caol, stond achter de lege stoel. Hij was de enige die een zwaard mocht dragen in de banketzaal. Aan de linkerkant zaten andere huisgenoten van de koning met hun dames. Al groetend liepen Fidelma en Eadulf naar de voor hen bestemde zitplaatsen aan de linkerkant. Al met al waren er zo’n veertig mensen bijeen voor het banket.

In een hoek, achter de hoofdtafel, stond een *fear-stuic*, een trompetter, die op een discreet teken zijn instrument naar zijn lippen bracht en drie korte stoten liet horen.

Het gordijn achter de stoel van de koning bewoog en door de verborgen ingang kwam de mollige gestalte van Beccan, de pas door koning Colgú benoemde *rechtaire*, de huismeester van het paleis, tevoorschijn met zijn ambtsstaf. Hij nam zijn positie naast Caol in en bonsde drie keer met zijn staf op de vloer. De aanwezigen stonden op. Het was even stil voor Beccan zijn keel schraapte en de komst van de koning aankondigde.

Colgú schoof het gordijn achter zijn stoel opzij en kwam binnen, kenmerkend wat ongemakkelijk door dit officiële moment.

Door zijn rode haar en zijn gelaatstrekken was het niet te missen dat hij een broer van Fidelma was. Beccan bonsde opnieuw met zijn staf en begon met luide stem voor te dragen: ‘Verwelkom Colgú, zoon van Failbhe Flann zoon van Áedo Dubh...’

Colgú liet zich in zijn stoel zakken en hief zijn hand alsof hij zijn huismeester tot stilte maande.

‘Dank je, Beccan,’ zei hij kortaf. ‘Ik ben ervan overtuigd dat de aanwezigen hier mijn stamboom wel kennen.’

Beccan knipperde met zijn ogen en keek gekrenkt.

‘Maar volgens het protocol...’ begon hij te protesteren.

‘Vanavond zijn we samen met vrienden, Beccan,’ glimlachte Colgú. ‘We kunnen wel vrijgesteld worden van het protocol. Er zijn momenten dat we de plechtigheden in acht moeten nemen en er zijn momenten dat we kunnen ontspannen onder mensen die we goed kennen.’ Hij gebaarde naar een van de bedienden die geduldig stond te wachten met een kruik wijn. De jongeman kwam plichtsgetroouw naar voren en schonk de drank in de bokaal van de koning. Toen stond Colgú op en hief zijn bokaal naar de aanwezigen.

‘Vrienden, het is aan mij om u vanavond welkom te heten. Ik drink op gezondheid voor de mannen en een eeuwig leven voor de vrouwen!’

Het was een oude heildronk en iedereen stond op om deze op dezelfde wijze te beantwoorden.

Toen de gasten weer plaatsnamen, gingen de deuren aan de zijkant open en een rij bedienden kwam binnen met dampende schotels geroosterd everzwijn, wild en zelfs schapenvlees. Elke schotel werd begeleid door een *dáilemain*, een voorsnijder, die het vlees voor de gasten moest afsnijden, en een *deoghbhair*, een bekerdrager, die als taak had ervoor te zorgen dat de bekers van de gasten gevuld bleven. Daarnaast waren er schalen met ganzeneieren, worstjes, diverse soorten kool met wilde knofflook en prei en uien in boter gesmoord. En dat was dan alleen nog maar de eerste gang!

‘Ik vraag me af wie het heldenstuk vanavond krijgt?’ fluisterde Eadulf met een glimlach. Hij was erachter gekomen dat iemand die zich bijzonder heldhaftig had gedragen, tijdens een groot banket een symbolische beloning kreeg. Die bestond uit het beste stuk vlees van de hoofdschotel.

‘Ik neem aan dat Beccan dat zo wel zal aankondigen,’ fluisterde Fidelma, ‘als hij over zijn ontzetting heen kan komen dat mijn broer hem onderbrak bij zijn poging de etiquette te volgen.’

Er was wat beweging bij de hoofdingang van de grote zaal. De jonge krijger Gormán kwam binnen en bleef even met een onzekere frons staan. Beccan wierp een blik op Colgú, die geanimeerd zat te praten met opperbrehon Áedo, en haastte zich door de zaal naar hem toe. Fidelma zag hoe de twee snel en geanimeerd begonnen te praten. Toen spoedde Beccan zich terug naar Colgú, bukte zich en begon in zijn oor te fluisteren. Er scheen even een verschil van mening te zijn tussen hen, maar toen leek Beccan zijn schouders op te halen, kwam overeind en gaf Gormán een teken. De krijger draaide zich om en verliet de zaal.

‘Ik vraag me af waar dat over ging,’ prevelde Fidelma tegen Eadulf, die hongerig het wildgebraad taxeerde dat stond te wachten om gesneden te worden. Hij keek haar afwezig aan; hij had het voorval niet meegemaakt.

Maar de deuren gingen alweer open en Gormán begeleidde een opvallende man in monnikspij de zaal in. De geestelijke stond even stil, onzeker, alsof hij de omgeving in zich op wilde nemen.

‘Kom verder, broeder Lennán, en kom bij ons zitten,’ riep Colgú. ‘Ik hoorde dat u van Mungairit bent gekomen met een belangrijk bericht voor mij? Kom, u hebt een vermoeiende reis achter de rug, eet met ons mee en dan zullen we de zaak bespreken terwijl u iets eet en drinkt.’

De nieuweling gluurde om zich heen en bekeek het gezelschap met zijn donkere, diepliggende ogen. Zijn gezicht was erg bleek.

Brehon Áedo legde de aarzeling kennelijk uit als ontzag, omdat hij in een gezelschap van edelen van de Eóghanacht terecht was gekomen. Hij stond op van zijn plaats naast de koning en gebaarde vriendelijk glimlachend dat de man zijn plaats in kon nemen.

‘Kom naast me zitten,’ nodigde Colgú hem uit. ‘Ik ken abt Nannid van Mungairit goed. Hoe gaat het met de oom van prins Donennach? Verkeert hij nog steeds in goede gezondheid? Kom, broeder, vertel wat de boodschap van abt Nannid is, terwijl we eten.’

De geestelijke vermande zich, leek zijn rug te rechten en stapte op het podium af. Terwijl hij dat deed, gleden zijn hand onder zijn pij alsof hij een document wilde pakken. In plaats van te gaan zitten op de stoel die brehon Áedo hem had aangeboden, ging hij vlak naast Colgú staan en toen gebeurde het ondenkbare. Een mes verscheen in zijn hand alsof het een tovertruc was en hij stootte toe. ‘**Gedenk Liamuin!**’ schreeuwde hij op bijna krijsende toon en stak Colgú vol in de borst.

De koning staarde niet-begrijpend naar het bloed dat zich over zijn kleren verspreidde. Iedereen leek te zijn bevroren in een ogenblik van geluidloze schrik. En toen, op het moment dat het mes opnieuw naar beneden kwam, wierp brehon Áedo zich met een schreeuw voor Colgú. Het mes raakte hem aan de zijkant van de nek. Het was een diepe stoot, die de brehon direct fataal was.

De aanvaller deed een poging om zijn mes terug te trekken uit Áedo’s levenloze lichaam, alsof hij van plan was om nog een keer aan te vallen. Hij schreeuwde nog steeds dezelfde woorden: ‘Gedenk Liamuin!’ Toen keek hij op en zag Caol, de commandant van de lijfwacht van de koning, op hem af komen, zijn zwaard in de hand, en hernieuwde zijn uitzinnige poging het mes weer te pakken te krijgen. Het was hem bijna gelukt toen Caol uithaalde. De kling van zijn zwaard ging recht door het hart van de man en het was duidelijk dat hij al dood was voor hij de grond raakte.

De kreten van afschuw vormden nu een oorverdovend gebrul. Beccan stond er met een spierwit gezicht bij of hij wortel had geschoten.

Eadulf was de eerste die bij brehon Áedo aankwam, maar in een oog-

opslag was hem al duidelijk dat voor de opperbrehon hulp te laat kwam. Hij trok het lichaam weg van de in elkaar gezakte Colgú en onderzocht hem snel. De koning was bewusteloos en bloed sijpelde nog steeds uit de wond in zijn borst. Hij was er zich van bewust dat Fidelma bezorgd achter hem stond.

‘Hij leeft nog, maar niet meer dan dat,’ zei hij.

‘Met alle respect, ik ben het best gekwalificeerd om de koning te behandelen.’ Het was de stem van de oude broeder Conchobhar, de geneesheer en apothecaris die sinds hun kindertijd voor Colgú en Fidelma had gezorgd.

Eadulf ging onmiddellijk aan de kant. De oude man had gelijk. Er was geen enkele reden om dat in twijfel te trekken.

‘Gaat hij dit overleven?’ wilde Fidelma met overslaande stem van emotie weten.

‘Ik kan alleen mijn best maar doen,’ antwoordde broeder Conchobhar kortaf. ‘De rest zal van God afhangen.’ Hij knielde naast de koning en begon zijn tuniek en hemd weg te trekken om zo de wond te kunnen onderzoeken.

De aanwezigen liepen nog steeds doelloos heen en weer door de grote zaal, hun stemmen vol ongeloof, terwijl ze elkaar probeerden te vertellen hoe zij het hadden erevaren.

Finguine, de troonopvolger, sprong op een tafel en vroeg om stilte. Hij klapte in zijn handen om aandacht te vragen.

‘Dit lawaai helpt niet,’ riep hij, toen het niveau van de kakofonie wat was afgezwakt. ‘U moet allemaal weggaan en onze geneesheren de kans geven de koning te verzorgen.’

Met tegenzin begonnen de gasten naar de uitgang van de grote zaal te schuifelen. De deuren waren opengezet. Gormán stond aan de zijkant, met zijn zwaard in de hand, en wachtte op nadere orders.

Broeder Conchobhar keek Eadulf aan. ‘We moeten hem naar zijn eigen slaapkamer overbrengen. Dat is een betere omgeving om zijn wond te behandelen.’

Eadulf keek om zich heen of hij Beccan, de huismeester, zag. De man leek nog steeds verstijfd van schrik. ‘Help me om Colgú naar zijn slaapkamer te dragen.’

Beccan staarde hem aan alsof hij het niet begreep.

‘Ik bedoel nu!’ zei Eadulf scherp.

De huismeester knipperde met z’n ogen en leek zich bewust te worden van zijn verantwoordelijkheden. Hij hielp om het willoze lichaam van de koning voorzichtig op te tillen, terwijl broeder Conchobhar voorop liep en hen de grote zaal uitloodste.

Eadulf kreeg in de gaten dat Fidelma op het punt stond hen te volgen

en zei: ‘Je kunt hier niet veel doen om te helpen; het is vast beter om uit te zoeken wie de aanvaller is en waarom hij toesloeg!’

Fidelma staarde hem even aan alsof ze wilde tegensputteren. Maar toen, wetend dat hij gelijk had, keerde ze terug naar de grote zaal waar brehon Aillín neerkeek op de lijken van brehon Áedo en de geestelijke.

Opeens stond Finguine naast haar met een beker wijn. Hij reikte haar die aan zonder iets te zeggen. Ze nam hem aan en nam twee slokken. Ze voelde de warmte in haar lichaam; het hielp haar bloed weer te laten stromen na het trauma van de laatste paar minuten. Iedereen leek in de war, niet wetend wat te doen.

‘Ik moet het overnemen... tot Colgú is hersteld.’ Finguine’s stem klonk zacht. Het was of hij om haar instemming vroeg.

Brehon Aillín kuchte nerveus voor zij kon reageren.

‘En omdat de arme brehon Áedo dood is, zal ik als zijn plaatsvervanger de leiding nemen in juridische kwesties.’ Het klopte dat brehon Aillín in de raad van brehons voorrang had op grond van dienstjaren. ‘Maar natuurlijk zal ik dankbaar zijn voor uw hulp, vrouwe, als zus van de koning en als *dálaigh*,’ voegde hij er beleefd aan toe. ‘U staat bekend om uw ervaring in dit soort zaken.’

‘Prima, brehon Aillín,’ antwoordde Fidelma na een paar tellen. ‘Welk advies u of mijn neef Finguine ook maar nodig heeft, u hoeft het maar te vragen.’

Finguine keek opgelucht omdat een mogelijk ongemakkelijke situatie was vermeden. Hij wendde zich tot brehon Aillín. ‘Het was Gormán die de moordenaar de zaal binnenliet,’ zei hij. ‘Ik neem aan dat u hem als eerste wilt ondervragen?’

De zaal was nu bijna leeg. Afgezien van brehon Aillín en Fidelma stonden alleen Finguine en Caol nog tussen de verlaten tafels, volgeladen met ongegeten voedsel. Gormán was bij de deur blijven staan en kwam dichterbij toen Caol hem riep. Zijn gezicht was bleek en hij gedroeg zich zenuwachtig.

‘Vertel ons wat je van die man weet, Gormán,’ zei brehon Aillín terwijl hij naar het lichaam van de moordenaar wees.

Gormán tuitte zijn lippen en trok zijn schouders op. ‘Ik kan u niet veel vertellen. Ik had dienst bij de hoofdingang van de banketzaal, want het was mijn beurt om op wacht te staan. Een van de wachtters van de hoofdpoot kwam aanlopen, hij begeleidde die geestelijke.’

‘Wie was die wachter?’ vroeg brehon Aillín.

‘Luan, hij heeft de bijnaam “jachthond”.’

‘Caol, stuur iemand om Luan te halen,’ gelastte Finguine voor hij aangaf dat Gormán verder moest gaan.

‘Luan vertelde me dat de geestelijke zich aan de poort had gemeld,